

La Moreria

A Isabel i Tomasa, a cadascuna d'elles i a totes dos en conjunt, ames de La Moreria, perquè un dia, al capvespre de les seues vides, em van dir: “porta'ns a veure la Moreria, volem tornar a veure-la, ella és com la nostra vida”.

LA MORERIA

Propietat de propietària,
de casa bona l'herència,
nineta dels ulls, dilecta,
pervius viva i pertinaç
fent front al cabal dels rius;
i Tu, forta, perquè eres roca,
ahora, també te'n rius
dels ecos de les falòrnies
que et duu el vent tramuntanal.

Guapa entre les guapes,
projecte de gran Senyora
dinamitat per la guerra, presons,
fams i malentesos, tots quatre en combinació;
i ara, a Tu, ni miracles en fallida,
ni berenars juvenívols i amicals,
ni tímidesa amagada baix mantellines d'eura,
ni aigües medicinals, ni xillerissa de gralles,
res,... res no pot guarir-te els mals.

Partida entre dos famílies,
per paraula dividida, i acceptada
sense marge ni senyal,

i Tu, amb austera austeritat,
a totes dos, vida els dones,
i enlloc d'oferir-los punxes,
(allò que tens més a mà),
els regales en safata garbins frescos,
i dolça llet, i amors i calius en randa.

Lloc erm i estèril roca,
improductiva, i per dins teu captiva,
Tu, no tocada de cap mà,
presentant-te al natural
et sabem per sempre viva,
car dins les teues entranyes,
per bados i cavitats, en esclatxes
embofalles, i nodreixes com a dida,
fills dels altres que fas teus.

Mai no sabrem agrair-te
allò que tu ens vas donant:
conformitat, pau, esbarjo,
mesura, equilibri i seny.
I avui Tu!, vella i bella Moreria!,
identitat, tan madura i mig pansida,
realitat, molt polida i ben guarnida
somes cants d'eternitat.
Així que... punt i final, s'ha acabat!

Joan Villaplana Villalonga
30 de desembre de 2007

